

8. REFLEXIONS SOBRE LA FORMACIÓ DEL
PROFESSORAT.

La formació dels professors per a l'ensenyament mitjà i també per als altres nivells està actualment molt poc atès i si bé sembla que hi ha alguns projectes per millorar-lo és de témer que siguin tan tímids per a un problema tan enorme que fa pensar que no acabem només en solucions fictícies que es redueixin tan sols a un paper (com ara l'actual C.A.P.) amb poc contingut real.

No crec que sigui possible resoldre totalment i de cop i volta aquesta qüestió, però els suggeriments que ara exposo podrien ser un inici de millorament que potser es podria estendre a bona part de les escoles de Catalunya.

La formació d'un professorat plenament satisfactori no es pot aconseguir només amb una formació teòrica donada en unes conferències o seminaris; és, essencialment, una tasca d'aprenentatge pràctic, d'actuació dirigida i crítica, de contagiar-se d'una manera de fer i d'un entusiasme que facin fecunda aquesta tasca i que permeti detectar en quines persones hi ha aquesta capacitat d'abocar-se plenament a aquesta feina, sense la qual els resultats seran mediocres.

Per poder dur a terme aquest aprenentatge cal un centre especial concebut per a aquesta missió. Un tal centre hauria de reunir totes les condicions òptimes desitjables i hauria de ser de nova creació, pensant no pas a resoldre el problema d'uns quants alumnes sinó de complir la finalitat de la formació del professorat. L'adaptació de cap centre ja existent arrossegaria dificultats i precedents que cal evitar de totes passades.

CONDICIONS QUE HAURIA DE REUNIR EL CENTRE DE FORMACIÓ.

Hauria de ser un centre petit; penso que amb dos grups d'alumnes per cada curs n'hi hauria prou i cada grup podria tenir de 25 a 30 alumnes. Aquest centre no hauria d'admetre alumnes més enllà dels 13 o 14 anys (i aquesta edat potser és encara massa elevada). Això exigeix que el centre comenci la seva activitat amb la meitat o menys de les seves possibilitats; aniria creixent en dimensions i perfecció a mesura que passés el temps i sempre reconsiderant la seva pròpia actuació i traient conseqüències de l'experiència adquirida. El Centre hauria de comptar amb un Patronat que vetllés per la recta consecució de les finalitats que es proposa; al Patronat

hi hauria representants de la Generalitat, de l'Institut d'Estudis Catalans, de la Universitat i de la Inspecció. El professorat titular seria proposat pel Patronat i triat entre els professors amb experiència i dedicació acreditades, tant de Batxillerat com d'E.G.B.. El professorat dedicaria tota la seva activitat al Centre, sense possibilitat d'altres tasques. No seria necessari que totes les càtedres tinguessin titular sempre, ja que la coordinació de les diverses matèries hauria de ser intensa i efectiva i la transmissió de mètodes i idearis hauria de passar d'unes càtedres a altres. El professorat en formació, justament remunerat, passaria un curs sencer en aquest Centre, en règim de dedicació exclusiva a l'ensenyament i a completar la seva pròpia formació, assistint a cursos de la Universitat o d'altres institucions o a activitats d'investigació sempre d'acord amb la Direcció.

El professor en formació estaria encarregat directament de l'ensenyament en els cursos que decidís el consell de Direcció, prendria part en els Seminaris i reunions per a la determinació de programes i activitats i col.laboraria en totes les activitats acadèmiques i complementàries del Centre.

Les edats dels alumnes que assistissin a aquest Centre abastarien, al menys, des dels 11 anys i la Delegació d'Ensenyament de la Generalitat, junt amb el Patronat, decidiria sobre la conveniència d'extendre l'experimentació a la primera etapa d'EGB en el mateix centre o en un altre de coordinat.

També s'hauria d'estudiar la conveniència i oportunitat de la creació d'un o més centres amb una organització paral.lela dedicats només a la formació de professorat d'EGB amb alumnes dels nivells corresponents. Aquests centres haurien de tenir en el seu Patronat algun membre de les Escoles de Formació del Professorat.

La tasca encarregada especialment als professors que obtinguessin el Diploma d'aquests Centres seria d'escampar i generalitzar a d'altres escoles els mètodes, procediments i sobretot l'esperit del Centre model.

Podran dos o tres professors provinents d'aquell Centre canviar el col.legi o Institut on vagin a parar?- Cal comptar que trobaran resistències i dificultats abundoses, des de l'existència de programes rígids i l'escassetat de material, des de companys poc

motivats a associacions de pares dogmàtiques. Però no hi fa res: cal que tinguem present que un model, el més perfecte possible serà sempre una font de suggeriments de coses que es poder fer en cada Institut i en cada escola, encara que no las aconseguim totes, hauran pogut iniciar un millorament.

Cal no oblidar que la docència és un art i entre els professors actuals i futurs n'hi ha i n'hi haurà de dotats per a desenvolupar-se i àdhuc per excel·lir en la plasmació d'aquest art i aquest moviment, ben dirigit des de la Conselleria d'Ensenyament ajudantoria a aquesta floració.

Joan Casulleras